

lægge et aktstykke i Folketingets Finansudvalg og i det aktstykke orientere om resultatet af overenskomstforhandlingerne og de økonomiske konsekvenser, det har for staten i den løbende overenskomstperiode.

Derefter vil der ved en simpel afstemning i Folketingets Finansudvalg kunne tages stilling til, om det resultat, der er opnået, er et resultat, Folketinget kan give sin opbakning. Det er altså en proces, der finder sted, efter at overenskomstforhandlingerne er afsluttet.

Så siger man – også finansministeren – at det ikke vil være en acceptabel situation under selve overenskomstforhandlingerne.

Jeg kan ikke se, hvordan en sådan procedure skulle påvirke overenskomstforhandlingerne, for jeg går ud fra, at finansministeren, inden finansministeren gik til overenskomstforhandlingerne, har sikret sig – både blandt regeringspartierne og også hos sit parlamentariske grundlag – at der er rygdækning for det forhandlingsforløb, der finder sted. Så kan der jo ikke herske nogen tvivl om, at overenskomstresultatet også efterfølgende vil blive godkendt ved den procedure i Folketingets Finansudvalg.

Hvorfor skal man så have den procedure? Fordi vi taler om mange penge. Der er jo tale om mindst 200.000 statsansatte. Det er deres løn- og ansættelsesvilkår, der forhandles om, og inden for den næste overenskomstperiode kan selv små lønstigninger jo resultere i ganske kraftige påvirkninger af statens finanser.

Det fremgår af vores grundlov, at man ikke kan afholde nogen udgift, uden at det sker ved lov, og det klarer vi jo en gang om året i form af en finanslov, og imellem finanslovene har vi aktstykkerne i Finansudvalget.

Men når vi næste gang skal snakke finanslov, når der kommer et forslag til finanslov for 1996 engang i august måned i indeværende år, vil resultatet af de indeværende overenskomstforhandlingerne blive indbudgettet, og stiller oppositionen eller andre i Folketinget så forslag om ændringer, vil vi blive mødt med det argument, at det ikke kan lade sig gøre, for der er lige indgået en overenskomst.

Summa summarum: Man har altså ved den overenskomst bundet Folketinget til at afholde en udgift, uden at det endnu er sket ved lov, og det vil altså sige, at der er tale om en gradbøjning af grundlovens bestemmelser med hensyn til, hvilke udgifter der kan afholdes.

Da vi sidste gang havde forslaget til behandling her i Folketinget, fik vi heller ingen tilslut-

ning til det. Men forslaget vil blive fremsat – rigtig gættet! – med to års mellemrum, hver gang der er overenskomstforhandling, for vi mener, at det burde være en pligt for enhver finansminister at fremlægge et aktstykke i Folketingets Finansudvalg og få samtykke til de overenskomster, der er indgået.

Nøjagtigt det samme gør sig gældende på det kommunale område. Der er i Kommunernes Landsforening nedsat en forhandlingsdelegation. Denne forhandlingsdelegation forestår overenskomstforhandlingerne med de kommunalt ansatte, og når man er nået til et resultat, skal man henvende sig i Kommunernes Landsforening til et særligt panel af borgmestre, som så skal godkende de overenskomster. Det vil altså sige, at man har en procedure, hvor det ikke kun er forhandlingsdelegationen, der selvstændigt godkender resultatet.

I staten er det sådan, at det er én mand, nemlig finansministeren – eller en dame, hvis det var en kvindelig finansminister – som forestår både forhandlingerne og godkendelsen af resultatet.

På det private arbejdsmarked har vi netop ved disse overenskomstforhandlingerne oplevet den procedure, som man dér har, nemlig at nok har man decentrale forhandling, nok kan en arbejdsgiverforening indgå en overenskomst, men tingene skal efterfølgende til godkendelse i Dansk Arbejdsgiverforening, og vi har jo netop oplevet, at på ét område ville Dansk Arbejdsgiverforening ikke acceptere den overenskomst, der var indgået.

Men at vi har overladt det til en enkelt person at forhandle løn- og ansættelsesvilkår for 200.000 statsansatte, synes vi ikke er særlig tilfredsstillende for Folketinget, og derfor undrer det os, at alle partier faktisk fraskriver sig en mulighed for at gribe ind.

Vi har jo desværre tidligere oplevet, at finansministre – ikke den nuværende, men hans forgængere – var alt for gavmilde ved overenskomstforhandlingerne, og senere, set i bakspejlet, har både økonomer og politiske kommentatorer konstateret, at lige præcis de overenskomstforhandlingerne det år – jeg taler om 1987 – var til ugunst for den økonomiske udvikling i Danmark.

Her har vi altså en situation, hvor den nuværende finansminister de facto kan indgå en overenskomst, uden at Folketinget kan stritte imod, og det kan oven i købet være en overenskomst, der har nok så katastrofale og vidtræk-